

KÁVA KAŽDÉ PŮLNOCI

Theresa Black

Káva každé půlnoci

Theresa Black

Copyright © Theresa Black, 2023

Obálka © Theresa Black, 2023

Vydal © Canc, 2023

ISBN 978-80-88488-30-9 (PDF)

ISBN 978-80-88488-29-3 (brožovaná)

ISBN 978-80-88488-31-6 (ePUB)

ISBN 978-80-88488-32-3 (MOBI)

ISBN 978-80-88488-33-0 (RTF)

KÁVA KAŽDÉ PŮLNOCI

Theresa Black

*Všem,
kteří se cítí nedostateční.*

Přestože jde o fiktivní příběh, nemoc hlavní hrdinky je reálná. Kniha je psána z pohledu nemocné, která na svůj stav není schopna nahlížet střízlivě. Porucha příjmu potravy zde není vychvalována či líčena jako něco dobrého; jedná se o zaslepenou mysl a ukázkou toho, jakou sílu nad ní nemoc může mít. Chování ani myšlenky protagonistky nejsou pobídkou či doporučením k sebepoškozování či jinému negativnímu jednání. Naopak mají za cíl od podobného jednání odradit poukázáním na možné důsledky.

Prolog

Většina lidí v noci spí. Já jsem měla svůj rituál: v deset jsem zalezla do postele, do půlnoci si četla, poslouchala hudbu nebo, opravdu výjimečně, si s někým psala.

Chvilku předtím, než se na hodinách objevily čtyři nuly, označující začátek nového dne, jsem vstala a došla do kuchyně. Tam jsem dala ohřát vodu, připravila si hrnek s kávou a mléko.

Většinou mi to vycházelo, že jsem se do pokoje vrátila tak dvě minuty před půlnocí. Opět jsem vlezla do postele a začala kávu upíjet.

Měla jsem problémy s nespavostí, ale ty vyřešila právě káva – přes den povzbuzovala, v noci uspávala.

V tuto dobu jsem vždy přemýšlela. Byl to nejlepší čas na uspořádání svých myšlenek. Myslela jsem si, že o půlnoci s horkou kávou v dlaních dokážu přijít na řešení jakéhokoliv problému.

To jsem se ale moc pletla.

Detektiv u automatů

„Jeden sendvič,“ povzdechla jsem si a unaveně si promnula obličej.

Vysvlékla jsem se jen do trička, kalhotek a ponožek, rozpustila si dlouhý culík a vydala se do koupelny, abych si mohla prohlédnout, jaké škody napáchal sendvič, do něhož mě Caroline o volné hodině ukecala.

Voněl tak krásně.

Titulovala jsem se nadávkami v podobě slabochů a s nemalým strachem si před zrcadlem sundala i tričko.

No, nebylo to tak zlé. Z čelního pohledu se nedalo nic poznat, bohužel ten z profilu jasně prozrazoval, že jsem před dvěma hodinami jedla. Nebylo to vidět moc, pod tričkem dokonce vůbec, i tak mě ale nafouklý žaludek trápil. *To se během noci ztratí, Rose*, pokusila jsem se o uklidnění. Vůbec nepomáhalo, přestože jsem věděla, že ráno, možná dokonce už večer, bude mé břicho opět ploché nebo ještě lépe – propadlé.

Chytla jsem se za bílou kůži na něm a zdeptaně zvažovala, jak se toho zbavit. Ted? Už nijak. Už to nešlo. Jeden malý sendvič...

Zle jsem se podívala na svůj nepěkný odraz v zrcadle a otočila se, abych se mohla prohlédnout celá.

Ramínka podprsenky se mi zarývala do kůže. To se mi nelíbilo, to muselo určitě dolů. Kromě toho jsem žádnou změnu nebo přílišnou nelibost nenašla. Dnes.

Studenými prsty jsem si přejela po mírně viditelných žebrech s myšlenkou, že budu dneska bez večere. Stejně mi už neustálá vajíčka lezla krkem...

Roztřesenýma rukama jsem si několikrát rychle přejela po nohou a dlaně k nim přitiskla takovou silou, jako kdybych mohla všechno to přebytečné maso a tuk z kostí seškrábat. Nešlo to.

Vracely jsme se s Caroline z kavárny do školy přes park. Moje kamarádka povídala tak rychle, že jsem chvílemi měla pocit, že se ani nenadechuje. Jen málokdy si všimla, že jí svou pozornost nevěnuji, a tak tomu bylo i dneska. Sem tam dramaticky rozhodila rukama, ale byla tak zabraná do vyprávění, že jsem ani nemusela přikyvovat. Poslouchat její monology se nedalo vydržet moc dlouho a já jsem se o to snažila jen zřídkka.

Podívala jsem se na telefon, abych zjistila, zda máme pohnout. Do zvonění chybělo pár minut, ale vzhledem k tomu, že škola pondělní odpoledne vyhradila jen pro nácvik vystoupení na maturák a jeho organizaci, mohly jsme klidně přijít později. Určitě bychom nebyly jediné.

Pomalů jsme došly ke školní bráně, nesoucí nápis STŘEDNÍ ŠKOLA EDGARA A. POEA. Ušklíbala jsem se při vzpomínce, jak jsem o budoucnosti svého studia rozhodla na základě názvu školy.

„Jak to vymyslíme?“

Otočila jsem se k té ukecané zrzce s obavou, že nešlo o řečnickou otázku. Nešlo. Probodla mě nepřekným pohledem a já už jsem se lekla, že je na řadě další monolog, tentokrát na téma, že jí nevěnuji pozornost.

Naštěstí mě té hrůzy ušetřila a jen si postěžovala: „Zase mě neposloucháš.“

Povzdechla jsem si. „Je vyčerpávající tě poslouchat.“

Zvláštní, ani nic nenamítala. Ztichla a vytáhla krabičku cigaret. Zapálila si, dvakrát – doslova – popotáhla a nedopalek vyhodila do koše.

„Není to plýtvání?“

Pokrčila rameny. „Pro dobrý pocit stačí, nechci smrdět. Nechala jsem si parfém doma.“

Už jsem se raději na nic neptala.

Ve třídě byla tak polovina lidí. Počkali jsme ještě na několik dalších opozdílů a začali. James naši sešlost zahájil slovy, že jsme na tom skrz finanční stránku velice dobře a můžeme si dovolit bohatší tombolu či profesionálního fotografa. Hlasovali jsme, co je důležitější.

V tu chvíli se rozrazily dveře. Stáli v nich dva muži: Rick a náš třídní Abernathy, *mile* přezdívaný Áb.

Rick byl osmnáctiletý, nepříliš vysoký pako s účesem podle poslední módy a věčně ohrnutými džínami tak, aby nikdo nepřehlédl dlouhé barevné ponožky vykukující z kotníkových botek. Vypadal jako cvok, ale byl to hodný kluk a já jsem ho měla ráda. Vlastně to byl můj nejlepší kamarád.

A pak tu stál náš třídní, kterého snad nikdo neměl rád. Většího suchara jsem nepoznala a to jsem s klidným svědomím mohla říct i já, která si podobnou přezdívku taky několikrát vysloužila. Opět se trochu mračil a autoritativně na nás shlížel. Ruce složené přes hrudník mu na přísnosti ještě přidávaly. Otřásla jsem se z představy, že nám má tenhle bručoun dávat na plese šerpy.

„Jde nám oznámit zítřejší písemku?“ zaskučela Caroline, načež Rick přestal oxidovat ve dveřích a zaujal své místo za námi.

„Dobrý den,“ ozval se Abernathy.

„Jsem si to kráček voko automatických a viděl jsem, jak na mě zůstal civět,“ dal se do vyprávění Rick, šeptem samozřejmě. Jeho slova, úmyslně volená ve snaze být vtipný, začala na Caroline zabírat, takže se neubránila uchechtnutí. „Tak jsem se ho zeptal, co ho žere.“

„Máš poznámku?“ zeptala jsem se.

Rick se teatrálně chytil za hlavu. „Vědma! Čarodějnice!“

Caroline jeho gesto napodobila a ukázala na něj prstem: „Pošuk!“

„Alespoň něco víte, slečno Freemanová,“ vložil se do jejich potyčky třídní a já jsem si až teď uvědomila, že kromě naší trojice jsou projednou všichni zticha. Vyrušovaní se zde nedalo pokládat za něco neobvyklého. Popravdě jsem se dost divila, že nás dávno nepotkal nějaký postih v podobě důtky. Asi bych se měla přestat pokládat za vzornou studentku.

Rick zařval smíchy a Caroline nabrala humří odstín červené snad až na zadku.

„To je asi vše,“ řekl třídní a ve dveřích se k nám ještě otočil. „A zítra píšeme.“ Pak už za sebou jen zabouchl. To znělo vážně skvěle.

Caroline si odfrkla. „Možná je mu třicet pět, ale chová se jako můj devadesátičtyřletý děda.“

„Myslela jsem, že umřel,“ podotkla jsem zaskočeně.

„Jo,“ přikývla, „tak dva roky zpátky.“

„Je nabroušenej, protože se rozvádí. Už nenosí snubák,“ poučil nás Rick. „Jsem byl detektiv u automatů.“

„Hotovej Sherlock.“ Zakroutila jsem hlavou údivem, ale také nepochopením jejich starostí. Do následujícího dialogu o tom, jak pravděpodobné je, že se vážně rozvádí, a kolik let mu je doopravdy, jsem se raději nepouštěla. I když s Carolininou poznámkou, že bude starší než kdejaká fosilie, bych se ztotožnila.

Opatrně jsem ukazovákem píchla do Jamese v lavici přede mnou a zeptala se, co chtěl.

„Prý mu volali z Wiew, že ten náš sál bude volný až o den později. Máme se domluvit, zda nám to bude vyhovovat.“

„Dík.“ Kývla jsem.

„Co je s tebou?“ strčil do mě Rick loktem. Zamračila jsem se na něj podívala a zjistila, že si přitáhl židli vedle mě, takže jsme

u jedné lavice seděli ve třech. Nahodil jeden ze svých *okouzlujících* pohledů a založil si ruce na prsou.

„Jsi mimo.“

Nuceně jsem se usmála. „To jsem pořád.“

„Ne takhle,“ zamračil se. „Jíš?“

„Jdi do háje,“ odsekla jsem. Stále s úsměvem.

„Myslím to vážně.“

To jsme na tom byli stejně. Poslední, na co se mi chtělo odpovědět, byly otázky ohledně mé stravy a jídla celkově. Zvlášť proto, že bych odpovídala hlavně negativně.

Když jsem přišla domů, táta tam ještě nebyl. Zjevně se mu rybaření protáhlo.

Napochodovala jsem přímo do svého pokoje, kde už mě vyhlížela Isis, moje samice havrana. Seděla na žebříku v kleci a koukala ven z okna. Jakmile si všimla, že jsem vešla, hned se ke mně otočila a pozdravila mě svým typickým zakašláním. Shodila jsem batoh z ramen, vymotala se z péřové bundy a vydala se do kuchyně, kde jsem pro ni ráno připravila misku s bobulemi a červy. Oklepal jsem se při pomýšlení, jaký humus můj domácí mazlíček žere, a děkovala zverimexům, že hmyz prodávají v krabičkách a já ho nemusím vyhrabávat někde v parku.

Nahlédla jsem do misky přes skleněnou pokličku, odpustila si další projev odporu, když jsem zahlédla, jak se ty potvory kroutí, a rozhodnuta neprodlužovat své utrpení jsem je odnesla do klece, kde si s nimi Isiska už poradila sama.

„Jeden sendvič,“ zopakovala jsem a zadívala se na sebe do zrcadla ještě pozorněji než doposud. Byla to velká chyba.

Zdeptaně jsem si povzdechla a udělala po dlažbě v koupelně

kolečko, abych se alespoň trochu uklidnila. Na svá stehna jsem se podívala s ještě větším odporem než na červy, kteří skončili v havraním žaludku. Ještě párkrát jsem se před zrcadlem otočila a shodla se sama se sebou, že jsem s pústem rozhodně neskončila.

Když jsem se chystala stoupnout na váhu, ozval se tátův chraplavý has: „Jsem doma!“, doprovázený bouchnutím dveří, až jsem leknutím nadskočila. Určitě jsem nestála o to, aby mě při takové prohlídce přistihl. Dovolila jsem si ještě krátký pohled na své paže a nacpala se do chlupatých tepláků. Stejně už jsem se začínala třást zimou. Převážení muselo počkat.

„Super,“ houkla jsem v odpověď.

„Jak ses měla?“ zavolal z chodby tak hlasitě, že ho musel slyšet celý panelák. Zamračila jsem se nad faktem, že si na otcovy zvukové projevy ještě nikdo nepřišel stěžovat. Ani havran toho nenařval tolik, co on, a to krkavcovití patří mezi hlučnější ptáky.

Povytáhla jsem tkaničku v pase, abych ji mohla pevně utáhnout a nehrozilo, že ze mě tepláky spadnou, a vylezla jsem ven, ať na sebe nemusíme křičet.

Táta momentálně poskakoval na jedné noze a z druhé se snažil sundat maskáčovou holínku. Neměl být realiták, ale cirkusák. Věnoval mi oslnivý úsměv a pak své představení zakončil sedem na zem a rozvázáním uzlu, který jeho nohu nechtěl pustit.

„V pohodě, co ty?“ Pokrčila jsem rameny a zašklebila se. Při pohledu na dvoumetrového chlapa, který se na zemi pere s obuví, se mi nedařilo držet vážnou tvář.

„Dobrý, jen ty potvory nebraly,“ povzdechl si zklamaně. „Chytili jsme jen takový prcky a ty se stejně musí pouštět.“

„Hm,“ broukla jsem, pokoušejíc se zakrýt radost z toho, že se tu zase nebude snažit porcovat své úlovky.

Táta byl rybář amatér. Poté co se s mámou rozvedli a přestěhovali jsme se, se rozhodl, že nutně potřebuje nový koníček. V práci se seznámil s Jeffem, velmi zapáleným rybářem, který si ho vzal pod křídla a zasvětil ho do prutů, podběráků a k mé smůle i žízal. Rád

je nechával v lednici a já jsem je pak vyndávala k červům za okno. Žížaly měly jen jedinou výhodu: Isis se po nich mohla utlouct.

„Jedla jsi? Mohl bych objednat čínu,“ navrhl, jakmile se vy-
pořádal s gumáky a postavil se na nohy.

„Jedla,“ odpověděla jsem pohotově, „ještě jsem plná.“

Jen kývl. Naštěstí neměl nejmenší podezření, že bych mohla
lhát. Ani netušil, proč bych něco takového dělala.

Rozrazil dveře do mého pokoje a jako buldozer se nahnul
ke kleci s Isis, která měla dávno dojedeno. Miska vypadala jako
umytá. Nevydržela tak ale dlouho, jelikož do ní nasypal všechny
žížaly, co mu zbyly.

Zaškaredila jsem se při pohledu na to, jak přetekly z kelímku
do misky.

„Fajnovko,“ uchechtl se a sledoval, jak se do nich Isis s radostí
pustila.

Jelikož jsem už svou dávku odolnosti vyčerpala, raději jsem
odvrátila pohled. Natáhla jsem se na postel pro telefon, jenž
mě blikající diodou upozorňoval na nepřečtená upozornění.
Pozastavila jsem se nad tím, jak jsem žádaná, a mobil odemkla,
abych se mohla podívat na zprávy.

RICK: nemáš náhodou tušení z čeho budeme zítra psát?

RICK: a opovaž se napsat že z literatury

RICK: papalas? ^^

Protočila jsem oči nad jeho starostmi a zvažovala, zda mám
na poslední otázku vůbec reagovat. Tady by někdo potřeboval
i jiné zájmy než vysedávání u počítače na Facebooku a pruzení
kamarádky.

JÁ: Netuším.

JÁ: Slyšel jsi přesně to, co já.

RICK: sakra

RICK: cos papala? ^•^

JÁ: Vajíčka. A táta ještě něco objedná.

RICK: to je dobře :]

RICK: a že bys mě třeba pozvala?

JÁ: Máma je zase v tahu?

RICK: ne ale zkouší pro jednu něco sama vařit

RICK: mám strach o svůj mladý život

RICK: jestli se zítra neobjevím ve škole víš proč

JÁ: Co s tebou taky? Se nedivím, že tě chce otrávit. :D

RICK: si zlá

RICK: až tu umřu na mor z máminýho slanýho koláče, tak se budeš divit

JÁ: Tvoje máma do něj dává myši?

RICK: proč myši

RICK: ne

JÁ: Pak se moru neboj.

RICK: to je fuk

RICK: zkusím napsat ještě do skupiny jestli někdo něco neví o tý literatuře

JÁ: Zkus to. Ale všichni víme kulový. Slyšeli jsme jen to, že píšeme. Z čeho, už neříkal...

RICK: já náhodou slyšel něco víc B)

JÁ: Vážně? Umiš číst myšlenky?

RICK: ne

RICK: jak jsem přišel s ábem do třídy, tak se mě předtím na tebe ptal

JÁ: Co prosím?

„Rose, pojď si uklidnit tu potvoru masožravou,“ zavolal táta, takže jsem zvedla oči od telefonu. Zrovna teď, když jsem v konverzaci vážně chtěla pokračovat a zjistit, co třídní Rickovi chtěl a proč nešel rovnou za mnou, pokud ho něco tak moc zajímalo. Mobil jsem zamkla a zjistila, že Isis drží zobákem tátu za prst. Zakroutila jsem hlavou.

„Nemáš ji provokovat.“

23:52

Konečně jsem poslepu našla telefon, jenž zůstal zamotaný v dece, a nechala si prozradit, že zanedlouho nastane půlnoc.

Čas vyrazit.

Zavřela jsem knížku a promnula si oči. Chybělo mi sice tak posledních třicet stránek, ale už jsem neudržela pozornost a oči se také hlásily o odpočinek. S námahou jsem se vysoukala ven.

V kuchyni jsem se vyznala i poslepu. Rychle jsem dala vařit vodu, připravila si svůj oblíbený hrnek a opřela se o linku vedle sporáku, odkud jsem mohla obdivovat noční oblohu skrz francouzské okno vedoucí na lodžii.

Měsíc se mi vždycky líbil, měl něco do sebe. Hledala jsem kolem něj těch pár souhvězdí, která jsem znala. Našla jsem jeden z vozů, nevím který, Velkého psa a Kasiopeu. Pak cvakla konvice a já jsem svou minutovku astronomie ukončila.

Podlaha divně zavržala.

Chvilí jsem bez hnutí poslouchala, zda se nevzbudil táta. Dále už se ale nic neozývalo. Nikdy jsem ho nevzbudila, ne tímhle.

Z konvice jsem zaplnila hrnek do třetiny, přidala mléko a vydala se zpět k sobě. Potichu jsem zavřela dveře a zalezla pod deku, která stále držela teplo.

Usmála jsem se a přivoněla si ke kávě. Natáhla jsem se jako pravý teenager dvacátého prvního století po telefonu a se vzpomínkou na rozhovor o třídním se podívala, zda je můj kamarád aktivní. Byl, jak jinak.

Znova jsem si přečetla poslední zprávu, kterou mi dnes poslal. Tak trošku jsem doufala, že když tomu dám čas, její obsah se třeba změní. Nezměnil, ovšemže ne.

JÁ: Co chtěl?

Na víc než ta dvě slova jsem se opravdu nezmohla. Číslice hodin na telefonu přecvakla z padesát devítky na nuly a já jsem se napila kávy. Rickovi netrvalo ani pět sekund, než mi odpověděl.

RICK: se ptáš fakt brzo

RICK: takhle mě ignorovat

JÁ: Co tedy chtěl?

RICK: sex

JÁ: Jsi debil

JÁ: Co vážně chtěl?

RICK: jen se ptal jestli nejsi nemocná

JÁ: Nemocná?

RICK: však víš

JÁ: Ok.

JÁ: Tak pokud se tě bude zase ptát, tak mu řekni, že jsem v pohodě a ať jde případně rovnou za mnou.

Však víš..., prolétlo mi hlavou. Rick trpěl utkvělou představou, že ze mě do Vánoc zbude jen kostra. To se rozhodně nestane. Občas mi přišlo, že je můj kamarád až moc starostlivý a hledá problémy tam, kde nejsou. U mě žádné nebyly určitě.

RICK: řekl jsem mu ať se zeptá tebe

RICK: :)

RICK: zítra bych ti chtěl něco říct

JÁ: Můžeš hned

RICK: teď už táhnu chrápat. dobrou zlato :*

JÁ: Hrabe ti? Jaký zlato? Nechceš mi říct, že jsi do mě zamilovaný, že ne? O.O

Můj pokus o zlehčení neobstál.

RICK: jsi vtipná. ne to fakt ne. neboj není to nic strašného

JÁ: Dobře, dobrou noc tedy.

RICK: dobrou rose

Zavrtěla jsem hlavou, dopila a položila hrnek na stolek. Stejně tak své brýle. Ještě chvilku jsem se dívala do telefonu, ale pak mi začala padat víčka, a tak jsem ho vypnula a připojila k nabíječce.

Zabalila jsem se jako housenka do deky, abych se konečně zahřála. Netrvalo dlouho a opravdu jsem usnula.

Když jsem se ráno vyhrabala z pelechu, táta byl dávno pryč. Ale všimla jsem si, že mi nechal v mikrovlnce pár čerstvých palačinek.

Do pusy se mi nahruly sliny. Táta nebyl zdatný kuchař, ale palačinky uměl prvotřídní. Tuhle dobrotu by mu mohl závidět kdejaký pracovník cukrárny. Dokonce k nim koupil i datlový sirup. Vyndala jsem si je na stůl, abych se do nich mohla později pustit. Isis měla přednost. Do černé misky jsem nakrájela měsíček jablka a s velkou nechutí přidala žízály z lodžie. Jakmile snídani uviděla, nahrnula se k ní a hned začala vybírat ty slizké potvory. Otrásla jsem se, když jsem viděla, jak jí chutnají.

Při převlékání mi začal vyzvánět mobil. Bezpochyby Caroline. Nadila jsem se rychle alespoň do spodního prádla, abych po bytě nepobíhala nahá, a hovor přijala.

„Budím tě?“ zeptala se.

Já jsem vstávala celkem ochotně, ale ona nebyla žádné ranní ptáče. To, že mi volala takhle *ráno*, znamenalo, že mi něco nutně potřebuje říct, ostatně jako vždycky.

Do začátku vyučování zbývaly tři hodiny, takže mě zřejmě čekala nějaká katastrofa, když to nemohlo počkat. Třeba čtvrtá světová...

„Ne, už mám nakrmeného ptáka a teď se oblékám,“ odpověděla jsem a čekala, jak si to přebere.

„Nakrm... ptáka? Cože?“ Chvilí bylo ticho. Do jejího usilovného přemýšlení jsem nemluvila. „Aha, toho krkavce?“

„Havrana, ty nemravo,“ zasmála jsem se. „Copak jsi chtěla?“

Z telefonu se okamžitě vyvalila vlna slov: „Pamatuješ, jak jsem ti říkala, že mi sestřenka pošle šaty na ples z toho pěkného občůdku, kde maká? No, vybodla se na mě. Taky nechápu, proč nerozváží, nebo neposílají přes e-shop. Říká, že zapomněla, ale bůhví, jak to bylo.“

Vydala jsem se do kuchyně zamávat s porcí tátových palačinek. „Samozřejmě už to nepošle, takže si musím šaty vybrat tady. Půjdeš se mnou a poradíš mi.“

Přestože jsem o zábavném odpoledni měla docela odlišnou představu, souhlasila jsem. Sama jsem zatím žádné šaty neměla.

Z Caroline se vyřítila další lavina vět. Rozhodla, že půjdeme dneska, jelikož máme krátký rozvrh, že ví o *úplně úchvatným* salonu nedaleko mé oblíbené kavárny... Ještě chvilku cosi štěbetala a pak zavěsila.

Vsadila bych se, že se mi z ní naježily vlasy. I při jejich délce. Čtvrtá světová, fakt že jo.

Rychle jsem do sebe naházela palačinky a doběhla se do pokoje doobléct a dát si do tašky ty tři knížky, které dnes budu na výuku potřebovat.

Nakonec jsem zavítala do koupelny, kde můj pohled zabloudil k toaletě. Chvilku jsem přimrzle stála na ručníku a civěla před sebe, načež jsem potřásla hlavou, klekla si k záchodu a lokty položila na prkýnko.

Gramatika požíračů žab

„Posud Havran ve svém zjevu
žal můj měnil do úsměvu,
lenošku teď posunul jsem
k dveřím, k soše, jemu v líc;
zvolna klesám do sametu,
duma dumu stíhá v letu,
v myšlenkách mi sjede z retů:
„Šelma ta, zlo zvěstujíc,
co chce příšerná a šerá
šelma ta zlo zvěstujíc,
krákající: »Nikdy víc!«“

Není romantická literatura nádherná?“ zvedl koutky rtů třídni.

„On se usmál?“ zahučela vedle mě Caroline.

Třídni zavřel *Havrana a jiné básně* a začal rozdávat papíry s otázkami ohledně světové romantické literatury. Na můj vkus byly docela lehké, přeci jen byl tenhle směr mým oblíbeným.

Z nadávání Ricka i Caroline jsem usoudila, že jsem jednou z mála. „Romantická literatura, ale nic romantického na ní není!“ prskali.

„Všechno je tam romantický,“ špitla jsem.

Caroline se narovнала, jako kdyby na sebe chtěla upozornit, a prohlásila: „Ještě jsem tu nic zamilovaného nečetla.“

„Freemanová? Přineste mi tu písemku.“

Caroline pobledla. Stihla pouze podpis a tři slova. A já jsem se shodou náhod zapomněla podepsat. Na svůj papír jsem načmárala její jméno a ve chvíli, kdy se zvedala a třídní sklopil oči k docházce, jsem jí ten její vytrhla, podstrčila jí svůj a začala rychle škrábat odpovědi znova.

„Díky,“ špitla, když se vedle mě usadila a podala mi karamelku.

„Co jsi mi to chtěl říct?“ zeptala jsem se Ricka o přestávce.

Sklopil oči a tiše mě pobídl: „Pojď na chodbu.“

Zamířili jsme až k učitelským toaletám. Už tak dva měsíce nefungovaly, ale zůstaly volně přístupné a staly se zašívárnou pro kuřáky, olizující se páry a tajněstkáře, jimiž jsme nyní byli my.

„Takže?“ vyzvala jsem ho a pro jistotu koukla na telefon, abych věděla, kolik času máme na to jeho *něco*, než zazvoní.

„Dej mi pusu.“

V domnění, že jde o vtip, jsem mu připomněla: „Včera jsi mi řekl, že do mě nejsi zamilovaný.“

„Nejsem.“

Nadzvedla jsem obočí a založila si ruce přes prsa. „*Achjo*, s tím se nevyrovnám.“

Zavrtěl hlavou. „Jsem na *stopro* nezamilovaný. Chci jen něco zkusit.“

Překvapivě jsem ho nechala. Vtiskl mi malou pusou, asi takovou, jakou dostane oslavenec od svých nejbližších k narozeninám. Neobjevil se jediný náznak něčeho víc. Jen jsme oba trapností celé situace zrudli. Byla tím jediným, co jsme bezpochyby cítili oba. Žádní pošahaní motýlci v břiše, o kterých básnily snad všechny holky, žádná touha po dalším polibku, nic.

Rick se odtáhl stejně rychle, jako s tím podivným nápadem přišel, a omluvně se na mě usmál.

„Asi mám co vysvětlit, co?“

Kývla jsem.

„Ok. Pár týdnů zpátky mě pozval Jim, jeden týpek z Repliky,

na čaj a já šel. No a jak to říct..., bylo to fakt fajn. Povídali jsme si, on srkal ten hnus, co máš ráda i ty, usmíval se a od té doby jsme v kontaktu. Chodíme ven, píšeme si...“

„Dobře,“ řekla jsem chápavě, přestože jsem neměla tušení, co to celé znamená, a snažila se nekomentovat jeho označení pro kávu.

Strčil si ruce do kapes tak hluboko, až si kalhoty stáhl o kus níž, a pokračoval.

„Asi jsem na kluky.“

Vytřeštila jsem oči a chtěla vykoktat, proč tedy líbal mě, ale on mě předběhl.

„Holku jsem nikdy ne... *to*. A potřeboval jsem to zkusit, abych věděl, jestli to třeba jen nemám pomotané. Včera jsi mě přivedla na myšlenku *to* s tebou zkusit. Původně jsem ti to chtěl jen říct.“

„Aha.“ Zamračila jsem se. „A nemáš to fakt jen pomotané?“

„Ne,“ řekl rychle. „Nic jsem necítil.“

„Ani já a nejsem na holky.“

Usmál se tak vřele, až jsem ho skoro nepoznala. „A kolik holek jsi líbala? Holt se musíš smířit s faktem, že mě bere víc prodavač komiksů než ty.“

„Takže mi chceš říct, že tě teď budu vídat ve společnosti kluků a Caroline ti nemá dohazovat holky?“

„Asi tak. Jim je frajer, měla bys ho vidět. Líbil by se ti. Vlastně ho uvidíš, půjdeme spolu na věču.“

„Rozhodně,“ přikývla jsem a přemýšlela, jaký *frajer* může pracovat v Replíce a Ricka tak okouzlit. „Pokud mě nechceš zase líbat, tak se ale můžeme vrátit, ne?“

Caroline už nás vyhlížela.

„To jste se byli pomuchlovat?“ zpražila nás hned za to, že jsme jí nedali vědět, kam jdeme.

„Jo,“ odpověděla jsem prostě a zaujala své místo.

„Myslím to vážně – kam jste šli?“

Rick zamlaskal. „Popusinkovat se.“

Caroline si odfrkla a vydala z kabely sešit na dějiny. „Fajn, tak si to nechte.“

Tolik k tomu, že jsme byli naprosto upřímní.

Hned po škole jsme se s Car vydaly do půjčovny šatů. Kromě nás si tam vybíraly další dvě holky, takže než se nám dostalo pozornosti prodavačky, koukaly jsme, co bychom si rády zkusily. Paní nás hned *velmi mile* obeznámila s tím, že bez její asistence si šaty ani nesundáme z ramínka. Vlastně jsem se ani nemohla divit – měli tu dost drahých kousků, a to i co se týkalo půjčovního. Kupní cena by některým lidem zaplatila i čtyři pět měsíčních nájmu.

Caroline přesouvala ramínka, načež mi ukázala limetkové šaty. „Chtělo by to výraznější,“ navrhla jsem.

Záhy mě čekalo zkoušení prvních z té spousty šatů. Prodavačka s každým mým pohybem mračila vráscitou tvář víc a víc, a když mi šaty padaly i po úplném zašněrování korzetu, vzdala to se slovy, že budeme hledat takové, které by nemusela tolik zmenšovat. S nezodpovězeným dotazem, jaký střih sukně chci, se vypařila z kabinky. Když jsem se za ní vydala s úmyslem najít nové na vyzkoušení, Caroline zápasila s přihlašованиеm do školního systému, aby se podívala na známku.

„Áb to má prý už opravené.“

Okamžitě jsem ji následovala.

„Máte vybrané další?“ houkla mým směrem prodavačka.

Přikývla jsem a sáhla po prvních, které jsem měla nejbližší, aby to nevypadalo, jako že jsme si sem šly jen pokecat.

„Dědek jeden plesnivej,“ zaskřehotala Caroline, zamračila se, švihla telefon do kabely a začala přehrabovat další šaty. „Dal mi nedostatečnou.“

„Blbost,“ přela jsem se. „Svých vědomostí si cením na více než na nedostatečnou.“

„Tak mu to došlo,“ zabrblala.

Když se mi načetl internet, zjistila jsem, že mám výbornou.

Upřímně jsem jinou známku nečekala, dokud jsem za Carolininu písemku nedostala nedostatečnou. Proč by mi dával dobrou známku, kdyby věděl, jak to bylo?

Klika jsem na hodnocení, načež se mi otevřelo okénko, kde byla napsaná hodina, téma a výsledek písemky v bodech. Krom toho jsem zahlédla i slovní hodnocení:

Jestli nestojíte o problémy, pište jen své písemky. Pokud máte pocit, že jich zvládnete více, stačí říct. A. A.

„Ricku,“ zaúpěla jsem, praštila dveřmi od lednice, až lahve s mlékem zacinkaly, a zamířila do pokoje.

„Rose,“ napodobil mě.

„Nikam nepůjdu,“ oznámila jsem mu a dřepala si na postel, kde od rána čekala neustlaná deka.

„Ale jo,“ přemlouval mě.

„A proč?“

„Protože jsem tvůj úžasný kamarád. Protože vážně nechci být s jeho bráchou sám. Protože bys měla taky trávit nějaký čas ve společnosti... Kdyby tam s námi byla pěkná holka, tak se Jimův brácha bude soustředit na ni, a ne na mou křehkou maličkost.“ V jeho hlase jsem zaslechla strach.

Tak pěkná holka, jo?

Isis se na mě zvědavě podívala, jako kdyby čekala nejnovější drby. Přemýšlela jsem, co za teenagera má tak úžasný vztah s bráchou, že mu chce po třech týdnech tahání představit svou novou polovičku.

„Máš strach, že ti bude nadávat?“

„To ne, on to o Jimovi ví už dlouho, ale prej je dost ochránářskej.“

„Já myslela, že je taky zelenáč.“

Rick se zasmál. „Ne, on to ví v podstatě od vždycky.“

„A o tom, jak sis to ověřoval, ví?“ začala jsem s vydíráním.

„Ne. A byl bych ti zavázán, kdybys to neřekla,“ mínil vážně.
„Půjdeš, vid?“

Rezignovala jsem. „A v kolik se máte potkat?“

„V devět, U Boba,“ zaradoval se nad mým skoro-souhlasem.
Podívala jsem se na budík. Dvě hodiny času.

„Tak tam budu,“ pípla jsem a zavřela oči.

„Rose, jsi skvělá!“ zapištěl.

„Projevy náklonnosti si nech pro Jima.“ Usmála jsem se. „Neče-káš ale, že si toho bráchu odvedu domů, že ne?“

„Ne, jen ho budeš rozptylovat, aby mi nezakroutil mým hube-ným krčíkem,“ zašvitořil a dodal, že na sebe jde hodit něco fešného.

Měl pravdu, taky bych se měla podívat, co si vezmu na sebe. Ležela jsem rozpláclá v teplácích a tričku, ve kterém jsem někdy chodila spát – tudíž nevidělo žehličku od chvíle, kdy jsem ho přine-sla z obchodu.

Přehodila jsem nohy z postele a švihem se zvedla, napocho-dovala ke skříni, rozvalila dveře a vyhrabala slušný svršek a džínu. Během toho jsem zjistila, že vlastním mnoho pěkných věcí, které jsem viděla naposledy, když jsem je balila při stěhování. Do rukou mi padly jedny teplé zimní šaty, které jsem kupovala ještě s má-mou. Byla jsem v pokušení si je vyzkoušet, ale věděla jsem, že je to zbytečné, stejně si je nevezmu. Možná jindy, až je přešiju.

Napsala jsem Caroline, že dneska jdu na rande naslepo. Sama Rickovi i přes jeho nezájem pořád nějaká domlouvala, tak jsem byla zvědavá, co se od ní dozvím.

Když jsem se vrátila s umytou hlavou, na obrazovce mobilu mi od ní vyskakovaly nové a nové zprávy. Za poslední čtvrt hodinu mi psala snad každou minutu, a dokonce jednou volala.

Odbyla jsem ji rychlou odpovědí, že se Rick později určitě rád pochlubí. Už nebyl čas ani chuť si vypisovat. Tiše jsem se vyplí-žila z pokoje se vzkazem pro tátu, že jsem šla s Rickem na jídlo. Klikla u jeho dveří hlasitě cvakla a ve mně hrklo, že ho probudím.

Papír jsem položila na noční stolek, přidala k němu Kingovu knihu, u které usnul, a zhasla lampičku. Jenom zhluboka odfoukl.

K Bobovi jsem přišla včas. Poslala jsem Rickovi zprávu, že čekám na místě, stoupla si na špičky a podívala se oknem na obsazenost interiéru. Ještě více jsem se zabalila do mikiny i šály a modlila se, ať tu jsou co nejdříve, abych už nemusela mrznout.

Sedm minut po deváté a oni pořád nikde... Protáhla jsem obličej a vlezla dovnitř. Určitě mě zvládnou najít i tady.

„Rose,“ ozvalo se hned. Dvakrát jsem se otočila kolem dokola, než jsem si skrz zamlžené brýle všimla vysmátého kamaráda kousek ode mě.

„Domluvili jsme se, že se sejdem venku. Nemohl jsi napsat, že už tu jste? Nemusela jsem tak dlouho čekat v zimě.“

„Došly mi data. A nemusíš mě tu sprdávat.“

„Jaký je ten bratr?“

„Obrovský,“ zaúpěl. „Zatím jsme se jen představili, nebyl čas na rozhovory. *Naštěstí.*“

Víc jsem se nevyptávala, nějak jsem vytušila, že je dost nervózní už bez toho, abych po něm chtěla detaily.

Prošli jsme kolem dlouhého baru, kde už mělo pár lidiček slušně přihnuto, až dozadu k prosklené zdi. Vždy jsem se tam chtěla dostat, jelikož odtud byl krásný výhled na řeku, ale volná místa bylo téměř nemožné sehnat. Jedině na rezervaci, jak to zařídili Rick a Jim. Zamířili jsme ke stolu obsazenému dvěma Afroameričany. Rick zaklepal na rameno tomu holohlavému.

„Jime, tohle je Rose. Rose, Jim.“

Podali jsme si ruce, načež jsme se obrátili k tomu druhému, kterému geny dopřály podstatně větší výšku – hned mi bylo jasné, co Rick myslel tím *obrovský*. Na hlavě měl spoustu po ramena dlouhých copánků v jednom velkém culíku. Rick těžce polkl.

„Tohle je Jimův bratr, Diego.“

Hned se mi vybavila postava tygra z *Doby ledové*.

„Diego, Rose.“

Postavil se a já jsem zaklonila hlavu pomalu do pravého úhlu, abych mu vůbec viděla do očí. Podal mi velikou ruku a já jsem začala přemýšlet, za jak dlouho by mi páteř přelomil na dvě půlky. Hned, nebo chvilku předtím, než by se k tomu vůbec rozhodl?

Dlaň měl horkou, trochu cukl, když se setkala s mou, jako vždy chladnou. Hezky se usmál a s jednoduchým: „Těší mě,“ mi udělal místo vedle sebe. Po chvilce přemlouvání se jsem si k němu sedla. Vypadal jako slušný člověk, jen ta mohutnost mě děsila.

„Rose, takže celé jméno Rosalie, nebo jen Rose?“ zeptal se a věnoval mi další úsměv plný bílých zubů.

„Rosemary,“ opravili jsme ho s Rickem jednohlasně. Jim se zahihňal. Byl poloviční. Snad ve všem.

Otevřeli jsme menu a hledali, co si dáme. Zatímco já jsem se schovávala za desky s nabídkou, Diego se ptal na vše možné o Rickovi. Jak se s Jimem potkali a další věci. Choval se spíš jako táta. Ti dva se střídali v odpovídání a já jsem se začala rozpustile usmívat. Jim měl typický gay hlas a opravdu se mi líbil. Rick měl přece jen dobrý vkus.

Jakmile přišel číšník, požádala jsem jej o zelený čaj.

Jim si řekl ještě o čas na vybírání jídla. Nečekaně, když je Diego nenechal chvíli v klidu.

„Co si dáš ty, Rose?“ obrátil se najednou ke mně.

„Tenhle burger.“ Zabodla jsem prst na místo, kde byla vyfocená velmi lákavá maketa BBQ burgeru.

„Není malý?“ ujišťoval se.

Zavrtěla jsem hlavou.

„Já se divím, že si vůbec burger dá,“ prohodil Rick.

„Dneska mám prostě hlad,“ sykla jsem.

Když číšník objednané jídlo donesl, chvíli jsem překvapeně koukala na tu velkou obludu, co jsem měla sníst.

„Zvětšili tu porce,“ informoval mě nevinně Rick.

No, očividně. Chytla jsem do dlaní skleničku s čajem za účelem si ještě trochu ohřát prsty.

Pustili jsme se do jídla, během kterého začal Diego rozmlouvat s bratrem a jeho polovičkou o své kapele. No, kapele... On a jeho kamarád Sam dělali ve studiu Samova otce nějaké jazzové pokusy. Pár skladeb pustil a zněly dost pěkně. Hrál na saxofon. Krásně zvukný nástroj.

„Přijdeš se někdy podívat?“ zeptal se mě.

„Podívat?“ zopakovala jsem, neboť jsem poslouchala tak napůl.

„Spíš poslechnout,“ zazubil se.

„Jasně,“ kývla jsem se a *popáté* kousla do burgeru. Ještě půlka zbývala.

„Máš ráda jazz?“

„Poslechnu si ho,“ pokrčila jsem rameny. „Jinak jsem spíš staromódní. Čajkovskij, Beethoven, Prokofjev a tak. Taky celkem ujíždím na houslích.“

„Hraješ?“

„Ne, jen je ráda poslouchám.“ Popostrčila jsem si bryle na nose.

„A moderní hudbu tedy ne?“

„Ale jo, třeba ty housle. Jinak je pár zpěváků a hudebníků, které mohu, ale jsem hlavně na tu klasiku. Rock a něco z jazzu taky neodmítnu,“ snažila jsem se ho potěšit zájmem o jeho tvorbu.

Diego se rozzářil. „Tudíž není šance, že bys chtěla na koncert nějakého nagegovaného rappera nebo kdákala, co zpívá v každém druhem verši *láska*?“

„Přesně tak.“

„Co je špatného na písničkách o lásce?“ zeptal se dotčeně Jim.

„Optimismus,“ odpověděl Rick, „a tomu ona nerozumí.“

Ten večer už se nic moc nestalo. Dojedli jsme, Rick za všechny zaplatil, ale netvářil se u toho moc nadšeně, takže jsem usoudila, že za tu *věču* a ohromnou porci Diegových burgerů utratil většinu svých peněz.

Když jsem po jedenácté dorazila domů, táta stále spal, a tak jsem vzkaz ukradla zpět, abych další den předešla zbytečným otázkám.

Po uvaření pŕlnoční kávy mi ještě pípla smska, ale já, naprosto vyčerpaná dnešním dnem, jsem už jen zvládla odložit hrnek a zavřít oči.

Čtvrteční ráno začalo dvouhodinovkou s Ábem. Nejprve jsme si napsali pěkně dlouhý diktát a při literatuře začal zkoušet z děl E. A. Poea a Victora Huga. No a protože znalosti ze žáků naší třídy lezly jak z chlupaté deky, dostali jsme písemku. Už zase.

„Když už nic, tahle škola se po něm jmenuje. Dvě díla byste znát mohli,“ rozčiloval se.

„Dvě díla?“ zhrozila se Caroline a Rick se *nenápadně* otočil, aby z mých rad taky něco měl. „Já znám jen *Vránu*.“

„*Havrana*.“ Zabořila jsem tvář do dlaní a s třídním soucítla. Na okamžik.

„A?“ Chtěl Rick vědět to druhé.

„*Vraždy v ulici Morgue. Masky červené smrti*,“ prozradila jsem jim. „Napište tam to první, ať nemáme stejné odpovědi.“

„Co tam řešíte?“ štěkl po nás kantor, až jsem nadskočila.

„Nic.“ Zašklebil se něj Rick a začal rychle čmárat na roh papíru.

„Myslím vás dvě.“ Ukázal na mě a Caroline, která momentálně držela propisku mezi nosem a horním rtem a koukala do stropu.

„Walkerová, sedněte si do poslední lavice,“ přikázal a já jsem si poslušně sbalila věci. „Myslel jsem, že ta poznámka byla pro člověka vaší inteligence jasná, očividně jsem vás přecenil. Napíšíte mi ještě rozbor jednoho pěkného dílka od Shakespeara.“ Jeho výraz se teď podobal Grinchovu. Taky by byl schopen, a hlavně ochoten, nám zkazit Vánoce.

„Hamlet?“ zadoufala jsem. *Hamlet* a *Mackbeth* byla jediná díla, ve kterých jsem se alespoň trochu orientovala.

„Sen noci svatojánské,“ rozhodl a přinesl mi papír. Hodila jsem k jeho odcházejícím zádům ten nejhnusnější škleb, na jaký jsem se zmohla, a pustila se do práce. Samozřejmě jen na prvním zadání. Na to druhé jsem se mohla akorát podepsat.

Jeden by ho hned tituloval mužským přirozením. A ženským taky!

„Nás to fakt moc mrzí.“ Rick nasadil štěněčí výraz a pokračoval v omluvách, zatímco jsme šli do města strávit dvě volné hodiny, co jsme měli po literatuře. Ten, kdo dělal rozvrh, s námi nejspíš soucítíl.

„V pohodě,“ zaskuhrala jsem.

„Koupíme ti za to kafe,“ pokračoval v utěšování.

„Lepší.“

„Teď mi ale vysvětli tohle,“ spustila Caroline. „Vrána, krkavec a havran jsou stejní. Proč pro ně tedy není jeden název a já nemám klid při písemkách?“

„Každý je jinak velký,“ řekla jsem. „Kromě jiného.“

„Velká vrána, malá vrána. No tak se holt vyznáš v ptácích, no,“ odsekla Caroline a Rick sebou okamžitě začal škubat smíchy.

„Co je mu?“ chtěla vědět. Jen jsem pokrčila rameny.

„Rose, řekni Caroline, jaký bylo včera rande,“ kuckal a vzápětí si utřel slzy.

„Kdyby to bylo rande, tak bychom spolu už chodili, ne?“

„No jo, to rande,“ zavýskala Caroline a zastavila. „Jaký bylo? Jak vypadá ten týpek? S kým jsi tam byl vůbec ty?“ Otočila se na Ricka s detektivním výrazem.

„S jeho bráchou,“ přiznal jednoduše a Caroline kývla.

Naklonila jsem se k Rickovi a špitla: „Tak schválně, za jak dlouho jí to doj-“

„S jeho bráchou?“ Zamrkala a zastavila nás, abychom jí to řádně vysvětlili.

„Ano,“ potvrdil klidně. „Mám kluka.“

Car se snažila něco vyblekotat, což se jí nedařilo, takže skončila u opičích skřeků.

„A mě chtěl s sebou, protože má strach z toho jeho velkého bráchy,“ dodala jsem.

Pokračovali jsme dál.

„To je jeho brácha dvoumetrový černocho nebo co?“
„Tys nás špehovala?“ Rick vyvalil oči.
„Takže Rose se konečně rozhodla jít do kluka? Tak to –“
„Nerohodla,“ přerušila jsem ji. „Jen jsme vedle sebe seděli. To je vše. Nemáme na sebe ani kontakt.“
„Dal jsem mu tvoje číslo,“ přiznal Rick a nacpal si do pusy sušenku na šířku, takže vypadal jako vysavač.
Vytáhla jsem telefon z tašky a hledala tu esemesku, na niž jsem se v noci vykašlala.
„A jdeme večer k Sydney na mejdan,“ oznámila mi Caroline.
„Jděte, já budu dělat úkoly na francouzštinu,“ zamumlala jsem a konečně přiložila prst na telefon správně, aby mi sejmul otisk.
„Ale kdyby to bylo v pátek, to bych šla,“ dodala jsem.

CIZÍ ČÍSLO: Díky tvé společnosti to byl pěkný večer. Rád bych ještě nějaký zažil, doufám, že i ty. Hezké sny, Kolibříku.

„Kolibříku?“ podivila jsem se nahlas.
„Cožeto?“ zajímala se Caroline.
„Napsal mi Diego a nazval mě Kolibříkem. Divím se proč.“
Rick si povzdechl. „Rose, přestaň poslouchat prdelí. Nedívej se takhle na mě, vždyť je to pravda. Diego ti včera, než jsi odešla, skládal kompliment, že jsi krásná. Pak zmínil, jak jsi drobná, a vyšel mu z toho kolibřík.“
„Další pták,“ zasmála se Caroline.
Ještěže jsme měli v dohledu kavárnu.
„Chceš se s ním vidět?“
„Nevím,“ pokrčila jsem lhostejně rameny. Bylo mi to fakt jedno. Diego byl fajn, ale měla jsem pocit, že hledá přítelkyni, a o to jsem momentálně zájem neměla.
„Dej to sem,“ štěkl Rick a telefon mi vytrhl. Rychle do něj něco natukal, vypnul jej a hodil mi ho zpátky. Už jsem se ho chystala zahrnout nadávkami a dost možná nezůstat jen u slovního útoku,

ale Caroline mě zastavila s tím, že bít někoho menšího je pod mou úroveň.

„Klid Rose, dostaneš kafičko.“

Díky bohu.

„Nemám tenhle podnik rád,“ postěžoval si Rick hned, co rozvalil zadek na sedače, a začal si vyndávat pomůcky na francouzštinu. Caroline zakoulela očima a já jsem si slastně přičichla ke kokosové kávě.

Položila jsem učebnici na stůl a s protáhnutou bradou nalistovala právě probíranou kapitolu.

„Takže, děcka,“ zamlaskala Car, „učte se tu francouzsky a já jdu zamrkat na tamtoho krasavce.“

Podívala jsem se směrem, kde seděl drobný brunet a zaujatě koukal do knihy.

„Hodně štěstí,“ poznamenali jsme s Rickem naráz a zašklebili se na sebe.

Caroline si toho všimla a zamračila se. „Já alespoň nemusím dělat úkoly a můžu při španělštině spát, zatímco vás mučí gramatika požíračů žab.“

„Skoro se ti to rýmovalo.“

„Vid?“ odsekla a odkráčela za tím klukem.

„Vsázím pade, že je do dvou minut zpět,“ zachechtal se Rick. „Ten kluk čte knihu, ona maximálně esemesky.“

„Nemáš pade,“ mínila jsem a znovu se podívala na kamarádčin cíl. Caroline byla pěkná, ale tenhle kluk nevypadal jako někdo, kdo potřebuje někoho balit.

„Hnidopichu.“

„Navíc s tebou souhlasím, takže se nemáme o co sázet.“

„Souhlasíš?“ podivil se. „Já čekal, že budeš svý BFF věřit víc.“

„Ty jsi moje BFF.“

„Já překonal slavnou Caroline Freemanovou?“ Přitiskl si dlaně na srdce. Komediant.

Upřesnila jsem, že se o první místo dělí.

„Když se vrátím k tomu hezounovi,“ pokračoval a mrknul jejich směrem – bavili se spolu, ale ten kluk stále vracel oči k textu knihy, „takoví už holku mají, nebo ji nemají z *nějakého* důvodu. Plus s Caroliným zájem o literaturu...“

„*Vrána*.“ Uculila jsem se a otevřela telefon, abych se konečně podívala, co Rick odepsal na Diegovu zprávu:

CIZÍ ČÍSLO: Díky Tvé společnosti to byl pěkný večer. Rád bych ještě nějaký zažil, doufám, že i Ty. Hezké sny, Kolibříku.

JÁ: Taky bych byla pro co zítra?

„Jak víš, že mám zítra čas?“ zamračila jsem se na Ricka. Někdo by ho měl seznámit s interpunkcí.

„Říkala jsi Caroline, že dneska na mejdlo nemůžeš, ale v pátek bys klidně šla. Takže máš čas. Můžete tam vyrazit spolu, budete nacamraný a prolomí se ledy.“

V pátek taky někdo pořádá párty? Nadzvedla jsem obočí. Ať Rick vypadal sebevíc mimo, byl dobrý v dedukcích. Tady někdo zase do rána koukal na Sherlocka. „A nenapadlo tě, že se s ním už třeba vidět nechci?“

„Ale chceš.“ Zamrkal na mě jako tatínkova holčička. „Pokud tě ovšem moje líbací schopnosti natolik neohromily, že už tě nikdo jiný nezajímá.“

Hraně jsem se otrásla. „Ty jsi vtipnej.“

„Vy jste se líbali?“ Ozvala se za námi Caroline.

Hups.

Aztécké lidské oběti

„Jo,“ přiznal hned Rick.

Ucítla jsem, jak rudnu. Možná jsem konečně získala zdravou barvu.

Caroline se zhluboka nadechla. „Myslela jsem, že jsi gay.“

„Taky že jo.“ Vyprsil se, jako by to byla největší pocta na světě.

„Chtěl si to zkusit,“ předběhla jsem Carolininu otázku. „Nevěděl, jestli je, nebo není, tohle mu *to* objasnilo.“ Zkráceně řečeno.

Kousla se do rtu a pak vyhrkla: „A až si bude chtít zkusit aztécké lidské oběti, taky ho necháš?“

„Jeho? Vždycky.“

Protočila oči.

„To jsi naštvaná, že jsem nešel za tebou?“ zeptal se Rick a já jsem vyprskla smíchy.

„Jsi debil.“ Zamračila se a odcupitala k pultu.

„Asi bude uražená,“ usoudil Rick.

„Po dvou španělštinách, kdy se s ní nikdo nebude bavit, ti bude líbat nohy.“

Na to, jak byla Caroline hezká, vtipná a výrazná, se s ní bavilo málo lidí. Z naší třídy já a Rick a maximálně někdo, kdo chtěl vědět něco o někom jiném. Ještě se našlo pár lidí z dalších tříd, ale to bylo asi všechno. Když jsem se s její maličností seznámila, čekala jsem, jaká z ní nebude populární královna školy, a ono nic.

„Já to nechci.“ Prskla jsem, když se mi počtvrté za cestu zpět do školy Caroline snažila vnutit borůvkový muffin.

„Přestaň frfňat,“ okřikla mě, „kupovala jsem ho pro tebe.“

„To je šlechetné,“ zašklebil se Rick.

Zatočili jsme ke školní bráně.

„Nechtěla jsem ho,“ protestovala jsem dál.

„Máš svačinu?“

„Ne.“

„Budeš jíst oběd?“ pokračovala.

„Ne.“

„Proboha, kdo by tady jedl oběd?“ zhrzil se Rick a předstíral dávení.

Vzala jsem si od ní ten muffin, aby konečně dala pokoj, a strčila do dveří školy. Na chodbě jsme se rozdělili – Caroline šla nahoru na španělštinu a my dva jsme zůstali v přízemí, kde vyučoval francouzštinu pan *starý mrzout* Blake. V lavici jsem začala uždibovat kousky těsta z pečiva, jelikož jsem na něj opravdu dostala chuť. Vytáhla jsem telefon z tašky a přejmenovala si Diegův kontakt. Vzápětí, jako kdyby měl nějaké telepatické schopnosti, mi přišla odpověď na Rickovu zprávu.

DIEGO: Zítra by to bylo fajn. V kolik končíš ve škole? :)

Rychle jsem natukala odpověď a vzala do ruky muffin, ale okamžitě jsem se zarazila. Byl to velký muffin a už chyběla půlka. Zbytek jsem nenápadně vyhodila do koše, když jsem došla ke dveřím, vyběhla jsem na chodbu a zamířila k toaletám. Vtom zazvonilo. Potrásla jsem hlavou – nikdo mi přece nemůže vynadat, že jsem šla na záchod. V kabince jsem chvíli přemýšlela, zda to mám udělat. Ruce se mi trásly a mé tělo už zaléval pocit výčitek. Sevřela jsem si kořen nosu ukazováčkem a palcem. Co to sakra dělám? Vážně jsem tak hloupá? Zjistila jsem, že ano. Aníž bych o tom přemýšlela, klekla jsem si před mísu a zvedla prkénko toalety.

Než jsem stihla cokoliv udělat, zapípal mi Messenger. Pěkně hloupé načasování.

CAROLINE: Asi máme volno

CAROLINE: Davis tu ještě není

CAROLINE: Spapala si muffinek? A nemáš nějakou fotku toho bojfrenda? Chci ho vidět! O.O

Telefon jsem uspala a stáhla si vlasy do dlaně levé ruky. Ve chvíli, kdy jsem se ještě chystala sundat si brýle, aby zase neskončily v míse, se za mnou ozvalo: „Jste v pořádku?“

Trhla jsem sebou a pohotově vyskočila na nohy. Když jsem zjistila, že je to španělštinář Davis, na kterého Car marně čeká, málem jsem do toho záchodu spadla. Chvíli jsem se snažila vyblekotat nějaké rozumné vysvětlení, protože s něčím jako ‚Víte, mám výčitky, když se najím,‘ bych asi moc neuspěla.

„Je vám zle?“ ptal se.

Značnou dobu jsem na něj civěla a pak přikývla. „Bude to ale dobré, jen se mi zvedl žaludek.“

„Snědla jste něco špatného?“

Pokrčila jsem rameny. „Asi.“

Zamračil se. „Vezmu vás na ošetřovnu.“

„To není nutné,“ zaprotestovala jsem a složila si ruce před hrudník. „Musím na hodinu.“

A vy taky... Caroline se nemůže dočkat, až bude moct očumovat váš mladý zadek.

„Počkejte tady. A nikam nechodte.“ Ještě než mi zmizel z očí, neodpustil si krátkou poznámku, ať se snažím nezvracet.

Sedla jsem si na prkénko. Tohle je docela v prdeli. Kdyby mi Caroline nevnutila ten muffin, mohla jsem klidně trčet na francouzštině a nadávat na těžkou gramatiku. Napsala jsem Rickovi, že se zdržím, ať mě omluví.

Co teď? Mračila jsem se na špinavé podrážky bot, dokud se

Davis nevrátil v doprovodu třídního. A to jsem doufala, že dnes už od něj budu mít klid.

Ti dva něco huhňali, a když došli až ke kabinkám, zmlkli a chvíli se na mě dívali. Proč Davis vůbec šel na dívčí toalety? Pravděpodobně byly opět jediné, na kterých zůstal toaletní papír. Když jsem se nad tím zamyslela pořádně, v přízemí byly dívčí toalety na druhé straně chodby... Tohle se může stát opravdu jen mně. Vlézt na pány, a ještě se nechat chytit při pokusu o zvracení.

„Dobrý den,“ pozdravila jsem je, oba dnes už podruhé.

Třídní se zamračil a dvěma prsty si podepřel tvář, aby vypadal více jako někdo, kdo přemýšlí. Mlčel. Davis se na mě povzbudivě usmál.

„Tak co se stalo?“

Ostrě jsem se nadechla. „Nestalo se nic. Jen se mi zvedl žaludek, ani z toho nic nebylo. Ráda bych se vrátila na hodinu.“ Těžce jsem polkla.

„Běž učit,“ řekl Abernathy Davisovi, „já to tu vyřídím.“

Po jeho odchodu zavládlo ticho. Trhala jsem si zuby suché kůžičky ze rtů a napjatě čekala, až se od učitele dozvím nějakou velemoudrost.

„Jak často zvracíte?“ zeptal se po snad nekonečné době.

„Nezvracím,“ odpověděla jsem pohotově a postavila se, abych pořád neseděla a nepřipadala si jako dítě, které dospělý kárá, že rozlilo mléko s čoko-lupínky.

„Samozřejmě,“ prohlásil hořce. „Víte, slečno Walkerová, ono už to začíná být dost očividné.“

„Nevím, co je očividné, ale ať je to cokoliv, jsem dospělá. Opilá nejsem, drogy neberu a do zbytku nikomu nic není.“

„Pokud hazardujete se svým zdravím, je škola povinná zasáhnout,“ poučil mě. „Oba dva víme, o čem mluvíme. Mizíte před očima.“

Nic jsem neřekla. Nehodlala jsem se s ním hádat a nemohl mě tu držet do konce dne.

„Proč to děláte?“ naléhal. „Řekl vám někdo něco, nebo je to z vaší hlavy?“

Sklopila jsem zrak.

„Výborně, takže kdo?“ Stále jsem mlčela. Nikdo do mě neryl, měli jsme tu fajn kolektiv, jen jsem se s ním o tom nechtěla bavit.

„Jsem v pohodě. Víc to řešit nechci. Nikdo na mě zlý není.“

„Dobře. Jdeme.“

„Kam?“

Zjevně se mi rozhodl oplatit mou mlčenlivost. Šli jsme kolem všech učeben, až do zadní části *účka*, jehož tvar škola měla. Tohle nebude dobré – mířili jsme na ošetřovnu. Nebo snad do ředitelny?

„Podívejte,“ rozpovídal se po chvíli, „já to nedělám, protože se o své volné hodině nudím.“

„Opravdu?“ Zašklebila jsem se, ale hned jsem zmlkla, jelikož mi došlo, jak drzé to bylo.

„Opravdu.“ Přikývl a bez zaklepání vkročil do ředitelny. Tam seděl Carter se svým synem. Třídní kývl na pozdrav a hned spustil: „Potřebuji, aby se Raymond podíval tady na slečnu Walkerovou.“

Rychle jsem ze sebe vysoukala „dobrý den“. Raymond Carter, syn našeho ředitele, zde dělal zdravotníka. Ach, ta protekce. Někde jsem slyšela, že ho v nemocnici nechtěli ani zadarmo. Na druhou stranu – zalepit koleno zvládl a zavolat sanitku v případě horšího úrazu taky.

Ředitel si mě prohlédl a já jsem si stáhla rukávy mikiny snad až po kolena, aby ze mě bylo vidět co nejméně. Něco se chystal říct, ale Raymond ho předběhl.

„Co ji trápí?“

Protože já tu nejsem. A Abernathy ví všechno nejlépe, jako vždy.

„Zvracela,“ informoval ho. Střelila jsem po něm ten nejhnusnější pohled, jaký jsem mohla, a založila si ruce přes prsa. Škoda, že ještě nebyl oběd, svedla bych to na ten.

„Snědla jste něco špatného?“ zeptal se ředitel.

Chystala jsem se odpovědět, že pravděpodobně ano, abychom to už mohli nechat být, ale třídní zase odpověděl za mě.

„Nesnědla nic.“

Už jsem se ho chtěla zeptat, jak zná můj jídelníček, ale ředitel rychle vyhrkl: „Máte pravidelnou menstruaci?“

Pobledla jsem. Raymond se zakuckal smíchy a mně skoro vypadla čelist z pantů. Pro jistotu jsem se podívala na zem, jestli se neválí na koberci.

„Proboha, ona není těhotná!“ zasoptil třídní, a když mu došlo, jak to znělo, přidal slovo *doufám*. Ředitel si ho přeměřil pátravým pohledem.

„Ne, nejsem,“ přitakala jsem rychle.

Abernathy se zhluboka nadechl. „Raymonde, zvaž ji prosím. Slečna nám tu používá dost nebezpečné hubnoucí praktiky.“

Věnovala jsem mu další hnusný pohled, ale to už mě Raymond táhl přes chodbu do ošetřovny.

„Jak se jmenuješ?“

„Rose.“

„Dobře, Rose,“ věnoval mi dlouhý pohled. „Sundej si tu mikinu a boty.“

„Je mi zima, nebudu se svlékat.“

„No, ještě můžu zavolat do ordinace, kde půjdeš do spodního prádla,“ zasmál se, jako kdyby nešlo o výhrůžku, a začal po šuplíkách ve stole něco hledat.

Více jsem raději nic neříkala, sundala si huňatou mikinu a pak si vyzula vysoké kozačky. Okamžitě mi naskočila husí kůže.

„Chceš něco k pití?“ zeptal se, stále otočen zády.

„Ne. Chci to už mít za sebou.“

Něco zamumlal, ale mé uši neměly tu čest to slyšet.

„Stoupni si na váhu.“

Poslušně jsem na ni vlezla. Raymond ji nastavil na mou výšku.

„Řeknu ti, Rose, za chvíli budeš mít dobrý kožich.“ Prohlédl si mé ruce a cukl, když narazil na studené prsty.

„Kožich?“

Usmál se a palcem a ukazovákem mi sevřel paži u ramena.
„Podívej, obejmú ji prsty.“

„Máte velké ruce.“

„Udělej to tedy ty.“

Moje prsty paži neobjaly. Podívala jsem se na něj jako *co řešíš?* a nechala ruku spadnout podél těla.

„Nemáš do toho ale daleko.“ Trval na svém a upravil metr. Podíval se na ručičku váhy a nechal mě slézt. „Až tělo přijde o další zdroj tepla, začnou ti růst chloupky, aby se zahřálo. Buď si jistá, že teplejší mikinou to nezachráníš. Posad' se.“

Chtěla jsem protočit oči, ale odpustila jsem si to. „Já to s vámi nechci řešit, pane Cartere.“

„Pan Carter je můj táta, mně říkej Raymonde.“

„Dobře, Raymonde.“

„Ještě ti změřím tlak.“ Otevřel krabičku, kterou předtím lovil v šuplíku. Vyhrnula jsem si dlouhý rukáv a nechala ho, aby mi na paži připevnil tlakoměr. Trhla jsem sebou, když se mé kůže dotkl ledový plast.

„A podívám se ti do krku.“ Chopil se dřevěné špachtle a naznačil mi, ať otevřu pusú.

„Tohle je dobré k čemu?“ zeptala jsem se a konečně polkla.
„Nejsem nemocná.“

„To ne, ale z těch žaludečních šťáv se ti můžou v krku udělat vředy, pokud zvracíš často.“

„Žádné nemám.“

„Ne, *zatím* ne. Pokud *jen* nejíš a nezvracíš běžně, tak je mít nebudeš. Může to ale pěkně odnést sklovina. Míváš výčítky, když se najíš?“ Tvářil se, jako kdyby na mojí odpovědi závisel život. Doslóva.

„Nechce se mi to rozebírat,“ řekla jsem znova. „Všichni stejně ví nejlíp, co mi je, ne?“

„Narážíš na Ába?“ uchechtl se.

Chtěla jsem říct, že ano. A taky na Ricka a Caroline, ale zarazilo mě, že používá naši přezdívku.

„Myslím, že není nijak urážlivé se o něm takhle zmínit,“ dodal, jako kdyby mi četl myšlenky. „Každopádně trochu uber. Je to blbec, ale myslí to dobře. Chce ti jen pomoci.“

Bez jediné reakce jsem se oblékla, stejně jsem tlak měla v pořádku. Jen mi díky této skvělé situaci bilo srdce o něco více, než je zdrávo.

„Ještě mi řekni – jsi už spokojená, nebo si myslíš, že musíš ještě shodit?“ Jeho vážná tvář mě zarazila.

Nikdy nebudu spokojená. Ne, to není pravda. Ale *zatím* spokojená nejsem.

„Záleží na tom?“

Kývl, načež jsem pokrčila rameny.

„Pokud se *jen*,“ rukama naznačil uvozovky, „snažíš udržet svůj nynější vzhled, tak se na tom nechá pracovat. Pokud chceš jít ještě dolů, je to docela problém. Neříkám, že půjdeš na kapačky, ale ještě chvíli pokračuj a daleko od nich nebudeš.“

Naprázdně jsem polkla.

Raymond se povzbudivě usmál a podal mi papírek. „Kdybys o tom chtěla mluvit nebo prostě něco, klidně se mi ozvi.“

Podívala jsem se na jeho číslo a pak zpět na něj. „Asi spíš ne.“

Jedna z mála teenagerských aktivit

Ten den byly rodičáky. No a táta, jako vzorný rodič, starající se o blaho svého potomka, samozřejmě šel.

Když mi je Caroline připomněla, málem mě kleplo. Po dnešním zážitku, který jsem nedokázala před svými kamarády utajit, to už mohlo být jen horší. Rick se mě od té chvíle pořád na něco vyptával a nedal pokoj, ani když jsem odešla ze školy, a zasypával mě lavinou zpráv.

Doma už jsem měla kupodivu klid. Seděla jsem na posteli v přítmí stolní lampičky a s Isis spící na mém hrudníku lepila umělá peříčka na plastovou škrabošku. Stále jsem s ní nebyla spokojená a neustále ji předělávala. Nevím, kdo měl nápad jít na maturák v maskách, ale začínal mě pomalu štvát. A to se mi předtím fakt líbil. Škrabošku jsem si přeměřila nesouhlasným pohledem a na telefonu si našla, jak opravdu vypadá hlava sovy. Docela jinak... Peříčka po stranách jsem otrhala a začala na jejich místo lepit nová. Isis se na mně zavrtěla a položila mi zobák do jamky nad klíční kostí. Prsty jsem jí přejela po peří a usmála se.

V pátek byl ten mejdan u Simona, na který byla zvaná celá naše třída včetně doprovodů. A Diegovi se velmi líbila představa, že tam půjdeme spolu. Alespoň jednomu z nás.

Tátu jsem doma samozřejmě nezastihla a zcela upřímně, po

včerejším rozhovoru o hubnutí a jedení jsem byla ráda. Máloco mě děsilo tolik jako téma, že musím pořádně jíst. Snad jen samotné jezení.

Před Simonovým domem jsem čekala na Diega, který měl kvůli městské dopravě zpoždění, a stala se tak obětí zájmu dvou kamarádů.

„Co vůbec včera táta?“ zeptal se mě Rick místo pozdravu.

Věnovala jsem mu omluvný pohled, že jsem jej poslouchala tak napůl. Rychle jsem ještě natukala zprávu Diegovi, kde přesně mě má hledat, a už se věnovala těm dvěma.

„Co táta? Po rodičáku?“ zopakoval svou otázku.

„V pohodě.“ Pokrčila jsem rameny a rozhlédla se, zda už někde nezahlednu toho obra.

„Rozved' to,“ poručila Caroline.

Povzdechla jsem si. „Přišel docela hotový. Áb mu nakecal dobrý kraviny, takže jsem mu dost dlouho musela vysvětlovat, že neumřu do tří dnů.“

„A?“

„A rozhodl se, že spolu budeme každý den mít alespoň jedno pořádné jídlo.“ Toho jsem se ale nebála. Věčně nebyl doma, a když už měl volno, kvůli škole jsme se dost mýjeli, takže velké jídlo hrozilo nanejvýš třikrát do týdne a to se nechalo přežít. S pomocí záchodové mísy.

„Správně.“ Caroline souhlasně pokývala hlavou. Rick se vzdálil, aby si vyřídil hovor s Jimem.

„Ještě mi řekni,“ naposled potáhla z cigarety a nedopalek zahodila vedle koše, „proč na tebe Carter junior tak civěl.“

„Jsi čuně.“

„Ještě jsem o něm nic neřekla.“

„Myslela jsem ten vajgl.“

„Aha,“ zamračila se. „A co ten chlapec?“ Úmyslně zvolila svůdně oplzlý hlas.

„Co s chlapcem?“

„Házel po tobě očkem.“ Vytáhla z kabelky zrcátko a i venku a ve tmě si zvládla dost obstojně namalovat rty. „Proč?“

„Nevím.“ Její problémy bych chtěla mít. Cinkla mi další zpráva od Diega. Měl tu být každou chvíli.

„Asi taky nebudu jít. Nebo spadnu za schodů.“ Zasmála se a pak se zasněně podívala někam do dálky.

„Jsi pipka,“ obořila jsem se na ni.

„Pšš! Je sexy. Navíc syn ředitele. Ahoj maturito zadara.“

„Vtipný.“ Uculila jsem se a vyndala z kapsy papírek, který mi včera dal. „Pozvi ho na rande.“

„Co to je?“

„Jeho číslo?“ odpověděla jsem jí otázkou. Teď mám u Caroline plus a to se hodí vždycky.

Rychle po něm chňapla, několikrát ho přečetla, pak vyfotila, a nakonec schovala do kapsy u bundy. „Kdes –“

„Dal mi ho, prý kdybych si chtěla pokecat,“ přerušila jsem ji, ale ona stejně jen valila oči. „Já se o tom s nikým bavit nechci, tak to číslo nepotřebuju.“

Kývla.

„Co mu řekneš?“

„Řeknu?“ zasípala.

„No, textovka mu nedává povinnost odpovědět.“

Párkrát přikývla a pak se zamyslela. „Ahoj, jsem Caroline. Pamatuješ si mě ze školy? Nebo z mých snů? Nebo z ředitelny? Byla jsem tam minulý měsíc za to kouření na záchodě. Dost tě to pobavilo.“ Pak se zahleděla na můj doprovod. Přes její monolog jsem si ani nevšimla, že stojí za mnou a chystá se mě překvapit zakrytím očí. Když jsem se otočila, byla jsem zase ohromena jeho výškou a dlaněmi připravenými zakrýt mi obličej. V temné uličce bych ho potkat nechtěla.

„Ahoj,“ pozdravil vesele a opatrně mě objal. Přátelský typ, projelo mi hlavou a pažemi jsem taky naznačila něco, co pokládal za objetí. Když se odtáhl, představila jsem mu Caroline.

„Ta zrzka je fajn,“ mínil Diego, když jsme osaměli v jídelně. Nezůstali jsme tam jediní, ale rozhodně jsem nikoho dalšího neznala.

„Jo,“ přikývla jsem. „Seznámení s Caroline je zážitek na celý život.“

Diego se zasmál a napil se z papírového kelímku. „Jsem ale rád, že tu jsem.“

Neodpověděla jsem, jen se lehce pousmála. Co taky na tohle říct? Jsi fajn, ale upřímně jsem tě neplánovala znovu vidět, dokud mi Rick neřekl, že ti dal mé číslo?

„V půlce prosince budu mít menší koncert. Nechtěla bys přijít?“

Podívala jsem se na jeho rozesmátá ústa, ze kterých vylezl ten chraplavý hlas s podivným přízvukem. Mrkla jsem a zahleděla se mu do očí.

„Jasně. Kde to bude?“

Po tváři se mu rozlil ještě větší úsměv, než jaký nosil celou dobu. Pověděl mi, kde se Samem domluvili místo, jak jim známý udělá zvukaře a že o přesném termínu mě ještě bude informovat.

„To zní pěkně.“ Usmála jsem se a sedla si na kuchyňskou linku vedle dřezu. „Pokud to tedy nebude jedenáctého prosince.“

„Proč jedenáctého?“

„Máme maturák.“

Chápavě pokýval hlavou. Než mohlo nastat trapné ticho, protože jsem vážně nevěděla, o čem dalším se s ním bavít, Caroline strčila hlavu do dveří a zaječela: „Pojďte. Budeme hrát flašku!“ Hned zase zmizela.

„Chceš jít?“ zeptala jsem se Diega a seskočila z linky.

„Máš tu hru ráda?“

Nebyla jsem nikdy moc typickým pubertákem, ale flaška byla jedna z mála teenagerských aktivit, které jsem ráda měla. Nehodovala jsem nekonečnému nakupování, postování zážitků na sociální síť ani neustálému hledání osudové lásky a depkám z nenalezení, ale flaška mě bavila. Vlastně byla asi jediným důvodem,

proč jsem na tyhle párty chodila. Stala se mojí oblíbenou hrou pravděpodobně díky lidem, kteří ji se mnou hráli. Asi proto, že nešlo o kraviny typu: tamtomu dej pusu, tomu taky, ještě tamhle-těm třem, ale našlo se dost lidí, kteří z této pubertácké kratochvíle dokázali udělat skvělou zábavu.

„Ano,“ odpověděla jsem konečně a společně jsme odešli směrem, kudy utekla Caroline.

Hráči flašky se sešli v ložnici Simonových rodičů, která byla opravdu velmi prostorná. Sám Simon stál v jejích dveřích a jako sekuriťák pouštěl lidi, kteří se mohli zúčastnit, a jiné odháněl, ať se zabaví jinde. Nešlo ani tak o protekci, jako o špatnou zkušenost s některými jedinci. I tak primitivní hra zde měla pravidla. Mezi často porušovaná patřil fyzický útok a peprnější sexuální aktivity. Tímto úkolem si každý vysloužil jednosměrný lístek pryč. Simon na to měl dokonce *knihu*. Tuším, že ji pojmenoval *Místo odpadlíků*.

Pozdravila jsem se s ním, představila mu Diega a slíbila, že ho seznámím s pravidly. Když nás pustil dovnitř, cítila jsem se jako člen nějaké elity. Hned za námi šla Caroline, kterou Simon tituloval *samotnou královnou flašky*. Dávala zajímavé úkoly a sama vždy všechny splnila.

Sedli jsme si do kroužku uprostřed pokoje. Diego si sundal bundu i mikinu a podíval se na mé oblečení. Ale mně bylo v mé Potterovské mikině tak akorát.

„Bývá ti někdy vůbec horko?“ zeptal se po chvíli, kdy očividně přemýšlel, zda otázku položit, nebo ne.

„Ano. Jen ne tak často jako zima.“

Dlaní si podložil bradu a zadíval se na můj obličej. „A v létě?“

„V létě nosím slabší mikiny,“ zasmála jsem se. „Ne, samozřejmě chodím taky jako normální člověk v tričku s krátkým rukávem, ale ne tak často.“

„Líbíš se mi, Rosemary Walkerová.“

Po jeho slovech jsem ucítila, jak červenám a zalévá mě vlna tepla.

„Tak, děcka!“ Simon za sebou zabouchl dveře a já jsem si uvědomila, že už je tu slušně narváno. „Jdeme na to. Pravidla všichni znáte, takže zakázané úkoly opakovat nebudu. A otázky můžeme všechny, tak proč se tím zdržovat.“

A hra začala.

První točil Simon, jakožto pořadatel mejdanu. Proběhly klasické otázky a úkoly, sbíraly se fanty a hladina alkoholu v krvi stoupala. Konečně jedna otočka ukázala na mě. Byla jsem chvíli mimo a ani nevěděla, jestli se ptám, nebo co dělám. Chvilku jsem na ni koukala a pak ji roztočila znova. Očividně budu já ten šťastlivec, který si bude vybírat mezi otázkou a úkolem. Lahev následně ukázala na Jamese.

„Otázka, nebo úkol?“

„Úkol.“

Škodolibě se zašklebil a dal si mezi rty párátko, aby vypadal jako největší drsňák. „Sundej si brejle a dojdi pro dvě flašky skotský.“

„Ty jsi vtipnej,“ zamračila jsem se, ale brýle si sundala. Hned jsem se objevila v zamlženém světě, kde jsem neměla šanci poznat jednotlivé lidi. Ještě než jsem se zvedla, nahmatala jsem Diegovu ruku a brýle do ní vložila. „Pohlídej mi je, bez nich bych umřela.“

Když jsem se o značnou dobu později vrátila a nesla dvě lahve, všichni měli co dělat, aby popadli dech. Zvedla jsem lahve nad hlavu, nějaký kluk mi od nich rychle pomohl a já jsem začala po hmatu hledat člověka, který mi hlídal zrak.

„Jsi slepá jako patrona,“ zasmál se James a spolu s ním i další. „Kolikrát jsi spadla?“

„Jen jednou,“ uculila jsem se a konečně si nasadila brýle. „Když jsem šla do schodů, jedna flaška se mi rozbila a musela jsem pro další.“

Simon pobledl a o kolo později ode mě James dostal úkol jít to se zavázanýma očima uklidit. Zbytek večera jsme ho neviděli.

Caroline byla záukolována podělit se o to nejlepšší, co se jí dnes stalo. Hned se začala chlubit, že jsem jí dala číslo na Cartera

juniora a jak mu zavolá. Asi čtyři holky po ní to číslo hned chtěly a záhy o papírek přišla. Ještě že si ho vyfotila. Za mnou pak taky nějaká holčina přišla a chtěla vědět, proč mi ho dal. A samozřejmě i tu kombinaci čísel. Díky, Car.

„Diego, otázka, nebo úkol?“ zeptal se Rick a pořádně si lokl z lahve skotské. Podívala jsem se na svého společníka a uvědomila si, že na něj flaška ještě neukázala. Teď byl v rozpacích.

„Asi úkol.“

Úkol si vybírali hlavně lidé, kteří na sebe nechťeli něco prásknout.

Rick sklouzl pohledem z Diega, mrknul na mou maličkost a zařval: „Dej Rose pořádnýho hudlana!“

No, jak jinak?

„Když mi ji nemůžeš dát sám, chceš se alespoň koukat, co?“ Hned jsem mu vrátila jeho zradu a ložnicí se rozlehlo hřmění smíchu. Diego se raději na nic neptal.

Rick na mou poznámku neodpověděl a začal vlnu, kterou hned všichni sborově doprovodili: „Pusu! Pusu! Pusu!“

Vsadím se, že mít mou pokožku, začal by se Diego červenat. Narovnal se z přihrbeného tureckého sedu a zeptal se, zda může. No, nemohla jsem odmítnout, neposlouchala bych celý večer nic jiného. Jen jsem přikývla a počkala, až se ke mně nakloní. Vzal mě opatrně za tváře, věnoval mi kratičký pohled a pak své tmavé oči zavřel. Mé srdce vynechalo dva tepy a on své veliké rty opatrně přitiskl na mé. Projelo mnou teplo, a než jsem se stačila vzpamatovat, už byl zase odtažený.

Rick zapískal jako rozhodčí. „Já řekl pořádnou!“

Zase jsem ho chtěla okřiknout ve smyslu *Jako jsi dal ty mně?*, ale stihla jsem se jen nadechnout, než mě Diego políbil znova. Strnula jsem a zírala na něj doširoka rozevřenýma očima. Přesto jak byl veliký, působil nesměle, tohle jsem vůbec nečekala.

Rick začal tleskat a další ho rychle následovali.

Pusu jsem Diegovi neochotně oplatila, načež se já sot ještě zvět-

šil. Jednou rukou mě něžně držel za temeno a druhou mi hladil ruku.

Pomalou jsem přestávala být nervózní, když Caroline zajčela: „A nechcete tu po sobě skočit?“

Odrhli jsme se od sebe. Diego zamumlal něco v tom smyslu, že tu nikdo není s ničím spokojený, a dál mě držel za ruku. Uvítila jsem to, vážně mi mrzly prsty a on měl tak horké ruce...

Další kolo jsem se postavila já proti Car. Jeden by skoro tvrdil, že je ta hra zfalšovaná, když se pořád točí okolo naší party.

„Pravda,“ rozhodla jsem se.

„Pověz nám své největší tajemství! Něco, co nikdo nesmí vědět, za co se třeba i stydíš.“ Caroline si přihнула z lahve a hodila po mně ďábelský kukuč.

„Stydím se, že s tebou kamarádím,“ sykla jsem.

Opilá Caroline byla pěkná mrcha. Čekala, že na sebe prásknu nějakou pikantnost ohledně poruchy příjmu potravy, zvracení ve škole, které mi překazil Davis, a tátova ultimáta. A přestože by si devadesát procent z přítomných mou odpověď nepamatovalo déle než minutu, rozhodla jsem se prvně neodpovědět. Zalhat taky nepřicházelo v úvahu, neměla jsem nic jiného, co bych tajila tolik, a Caroline to dobře věděla.

„To se nepočítá,“ varovala mě a poslala mi vzdušnou pusu.

„Neodpovím.“

„Fant!“ vyjekla a ukázala na hromadu s oblečením, která už spořádala dost svršků. Hra se ale ještě neblížila ke konci a já jsem se už tak trásla. Navíc pravidla jasně zakazovala se během hry přioblékat. Rozhodla jsem se tedy pro krajní řešení, které se nevybírало zrovna často – snad jen tehdy, kdy člověku na těle zbývalo už jen spodní prádlo. Bylo to jednoduché: nesplním-li úkol či neodpovím na otázku a nechci dát fant, vyberu si náhodný rozkaz. Mohu jej dostat kdykoli, a pokud jej nesplním, budu vyhozena z flašky na Simonových mejdanech. Ale to už většinou zůstávalo jen mezi dvojicí, jíž se to týkalo.

„Beru *Náhodu*,“ rozhodla jsem po chvílce uvažování. Caroline přece nemůže vymyslet nic horšího než po mně chtít přiznání, že jsem bulimička.

Docela jsem se pletla...

Kešu sušenka

Diego se mi pomalu začínal líbit. Během následujících dvou týdnů jsme si několikrát vyšli a zjistila jsem, že si sedíme. Obstarával většinu konverzace, vymýšlel, co budeme dělat, ačkoliv jsme z osmdesáti procent společného času dřepěli v kavárně, a choval se nanejvýš mile. Dokonce i Rick z něj přestal mít strach a komunikoval s ním normálně. Jak jen to bylo u Ricka možné. Jediný problém zůstával v tom, že jsem Diega chtěla jako člena party svých kamarádů. On to viděl maličko jinak. Na druhou stranu, lidé se mění a to mohlo platit i o mně a mém pohledu na něj. Chtělo to jen čas.

„Táta bude mít ten vánoční večírek, ne?“ zahuhlala Caroline, když jsem ji doprovázela k paneláku, kde bydlela s matkou.

„Ano,“ přikývla jsem a prokrupla si prsty.

„Kdy?“

„Tuhle sobotu.“ Povzdechla jsem si. Místo aby mu firma nechala volnější prosinec, naloží mu práce do večera, a ještě na sobotu, kdy měl mít volno, naplánuje vánoční víceméně povinný večírek.

„Diego by ti mohl dělat společnost,“ navrhla a já jsem pozvedla obočí. „No co? Tatínek stejně přileze až ráno zlitej jako doga, tak můžeš mít doma nějakou tu návštěvičku, ne?“

„Můžu, ale zrovna moc se mi nechce.“

„Proč?“ zeptala se a dřepla si na lavičku. Hodila jsem si tašku k ní a začala baletit po obrubníku.

„Vyhovují mi kavárny,“ odpověděla jsem prostě. Kladla jsem chodidla před sebe jako úplná Odetta a pak zakopla a kecla si na beton jako brambora. Caroline vyprskla smíchy. Roztrhla jsem si kalhoty na kolena, k mému štěstí to ale zrovna frčelo. Rychle jsem se zvedla a pokračovala v parodii na Labutí jezero.

„Ale mohli byste se posunout dál,“ pokračovala v rozebírání mého vztahu s Diegem. Prohrabala si kapsy, pak tašku a našťvaně si odfoukla, když zjistila, že jí došly čoudy.

„Absták?“

„Jo,“ odsekla a ďábelsky se na mě zadívala. „Děláte vůbec něco?“

„Pijeme kokosový latté.“ Já piju kokosové kafe. Diegovi ta příchuť přišla odporná.

Car si schovala obličej do dlaní a zaječela.

„Víš, co se stane, když si na dlouho vyndáš náušnice?“ vypadla z ní další kravina.

„Zarostou mi dírky?“

„Přemýšlej v tomto duchu o zbytku těla.“

Nedokázala jsem potlačit smích. Její starosti... Zasmála se se mnou a pak se protáhla. Nebo jen nastavila hrudník k obdivu právě procházejícímu klukovi. Bylo posledního listopadu a ona měla rozepnutou mikinu a tílko s drzým výstřihem.

„Jak to dopadlo s Carterem juniorem?“ napadlo mě.

Začervenala se. „Ještě jsem se mu neozvala.“

„Tak šup, bůhví kdo ho bude ještě nahánět, chudáka.“ To číslo jsem neměla pouštět z ruky, teď nebude mít klid.

„Přesně tak,“ přikývla a přicupitala ke mně. „Šup. Napiš tomu tvému fešákovi, že máš sobotní večer volný, ať se staví. Kdy jsi naposledy viděla kluka bez kalhot?“

„Včera. Simon je debil a spletl si sprchy.“

„Ok, k tomu se raději nebudu vyjadřovat. Diego vypadá jako fajn týpek. Co se může stát?“

„Nebudu s ním spát,“ řekla jsem rozhodně a sedla si na lavičku vedle ní. Baletní lekce skončila.

„Vždyť už se taháte tři týdny.“

Jo, to je úctyhodná doba.

„Mohla bych ti to přikázat v rámci *Nábody*,“ vyhrožovala ze srandy.

„Nechtější se mi holit nohy.“

Car otevřela pusy, zhluboka se nadechla a pak ji zase zavřela a zamračila se. „Co?!“

Nevinně jsem pokrčila rameny.

„Žádný morální důvod, že člověk má sexovat jen s pravou láskou?“

„Ne?“ Pozvedla jsem obočí.

„Ale Diega pod peřiny nevezmeš, protože jsi líná si oholit nohy?“ Zaťukala si na čelo a já jsem pokývala hlavou. Nebyl to jediný důvod, ale musel jí stačit.

„Už je skoro prosinec,“ připomněla jsem.

Zamračila se, naběhla jí žilka na čele, jak se snažila přijít na to, co má společného holení nohou a prosinec, ale pak to vzdala. Přitom to bylo prosté – chloupky hřejí.

„Skončíš jako stará bába s kočkama a velkou knihovnou.“

„Až na ty kočky to není špatná představa,“ mínila jsem. Ta knihovna by byla fakt fajn. Minimálně přes jednu celou stěnu.

Nakonec jsem ale Diegovi napsala. Sobotní večer se mi samotné trávit nechtěl a nemuseli jsme přece hned skončit v posteli. Domluvili jsme se, že se sejdeme U Boba, kde jsme se potkali na slepém rande, a rovnou se tam najíme.

Jupí.

V sobotu táta objednal k obědu pizzu. Nechtěla jsem vařit a on měl chuť na nějaký americký blaf. Podle něj je každé jídlo, které se rozváží, americký blaf, bez ohledu na to, kdo opravdu s pizzou přišel.

Když ji přivezli a já jsem na ni navíc naházela snad kilo eidamu, zmínila jsem se, že půjdu na večeři s kamarádem k Bobovi. Táta, konečně spokojen s množstvím sýra, se na mě zvláště podíval.

Pak ale jen pokrčil rameny. Na mého nového kamaráda, jehož jméno jsem nezmínila, se ale ani slovem nezeptal. Buďto mu to bylo tak nepříjemné jako mně, nebo mi nechával prostor svěřit se, až budu chtít.

Diego na mě jako pravý gentleman čekal pěkně před vchodem. Vzhledem k času, kdy jsme se k Bobovi rozhodli jít, bylo uvnitř celkem narváno, takže jsme si jen objednali, jídlo si nechali zabalit a vydali se zpět ke mně. Začalo pršet a na kavárnu už bylo dost pozdě, takže to byla asi jediná možnost. Do Diegova studia se mi nechtělo a u nich doma byl Rick. Další dvojrande jsem si hodlala odpustit.

Můj společník se mohl smíchy počůrat, když viděl, jak bledě si počínám s vycházením sedmi pater k našemu bytu. Jen jsem chtěla vyhovět jeho přání jít pěšky. Ale pro jednu jsem se neklepala ještě na chodbě mezi pokoji, jelikož mě schody dokonale zahřály. Sundala jsem si bundu i obě mikiny.

„Co to je?“ trhl sebou Diego, když se z mého pokoje ozvala rána.

„Asi pták,“ pokrčila jsem rameny, plně si uvědomujíc, jak to znělo. On se ale nenechal zaskočit a pohotově se zeptal, jakého mám papouška. Dodal, že jeho pradědeček a dědeček chovali žaky liberijské.

„Ti jsou chytří, ne?“

„Nejchytřejší,“ poučil mě. „Dost lidí by potřebovalo alespoň půlku jejich inteligence.“

No, to mi povídej...

„A co že to máš ty?“ zeptal se znova.

Napochodovala jsem do pokoje a rozsvítila lampu u dveří.

„Havrana.“ Ukázala jsem na klec s Isiskou, která na nás z rohu koukala velkým černým okem. Nasadila pohled *vetřelec!* a já jsem přemýšlela, zda na Diega zkusí zaútočit, nebo ne.

Ten chvíli mlčel a se staženým obočím ji tiše pozoroval. Pak si promnul dokonale oholenou tvář a pronesl: „Je pěkný. Kdepak si k němu přišla?“